

משל האבנים

מטרות:

- הבנת החשיבות שיש לניהול זמן.
- בחינת סדרי העדיפות האישיים שלנו.

חומרים:

- ✓ מיכל שקוף , אחד לכל קבוצה.
- ✓ אבנים
- ✓ חצץ
- ✓ חול
- ✓ מים
- ✓ לכל צנצנת כמות מדודה של חול, מים, אבנים וחצץ
- ✓ משל האבנים (נספח)

מהלך הפעילות:

- א. מחלקים את המשתתפים לקבוצות (כ 5-6 בקבוצה)
כל קבוצה מקבלת צנצנת, חול, מים, חצץ ואבנים.
המשימה לכל הקבוצות: להכניס את כל החומרים לתוך הצנצנת. הקבוצה הראשונה שסיימה היא המנצחת.
- ב. חוזרים למליאה ודנים בשאלה כיצד ניתן היה לנצח את המשימה? מה היה הסדר הנכון להכנסת החומרים לצנצנת?
- ג. מסבירים כי זו הייתה הדגמה ליצירת סדרי עדיפויות במשימות העומדות בפנינו ולניהול זמן יעיל. האבנים הגדולות מסמלות את הדברים החשובים לנו ביותר והם הראשונים להיכנס ללו"ז. לאחריהם החצץ, החול והמים. בסדר זה, נמצא מקום וזמן לכל משימותינו, כפי שנמצא מקום לכל החומרים בצנצנת.

משל האבנים הגדולות

יום אחד הוזמן מרצה זקן בבית הספר למנהל ציבורי בארה"ב לשאת הרצאה על הנושא "תכנון זמן יעיל" בפני קבוצה של 15 מנהלים בכירים בחברות הגדולות ביותר בארה"ב..

ההרצאה הייתה אחת מתוך חמש הרצאות ביום העיון שאורגן עבורם. למרצה ניתנה שעה אחת להעביר את החומר.

בעומדו בפני קבוצת האליטה הזו, שהייתה מוכנה לרשום כל מילה שתצא מפיו, העביר המרצה הזקן את מבטו עליהם באיטיות ולאחר מכן אמר: 'אנו עומדים לערוך ניסוי'.

מתחת לשולחן שהפריד בינו לבין מאזיניו הוציא המרצה מיכל זכוכית גדול והניחו בעדינות לפניו. לאחר מכן הוציא מתחת לשולחן כתריסר אבנים, כל אחת בגודל של כדור טניס, והניחן בעדינות, אחת אחת, בתוך המיכל.

כאשר התמלא המיכל לגמרי ולא ניתן היה להוסיף עוד אבן אחת, הרים המרצה את מבטו באיטיות ושאל: 'האם המיכל מלא?' כולם השיבו 'אכן'.

המרצה המתין מספר שניות ושאל: 'האומנם?'
ואז שוב התכופף והוציא מתחת לשולחן כלי מלא אבני חצץ.

בקפדנות שפך את החצץ מעל האבנים וניער מעט את המיכל. אבני החצץ הסתננו בין האבנים הגדולות עד שירדו לתחתית המיכל. שוב הרים המרצה הזקן את מבטו ושאל את הקהל: 'האם המיכל מלא?'

עתה החלו מאזיניו המבריקים להבין את כוונתו. אחד מהם השיב 'כנראה שלא.'

'נכון' השיב המרצה הזקן. חזר והתכופף, והפעם הוציא מתחת לשולחן סיר מלא בחול. בתשומת לב שפך את החול אל תוך המיכל. החול מילא את החלל בין האבנים הגדולות ובין החצץ. פעם נוספת שאל המרצה את תלמידיו: 'האם המיכל מלא?'

הפעם ללא היסוס ובמקהלה השיבו התלמידים המחוננים: 'לא!'

'נכון' השיב להם המרצה הזקן. וכפי שציפו תלמידיו רבי העוצמה והיוקרה, הוא נטל את כד המים שעמד על השולחן ומילא בהם את המיכל עד לשפתו.

המרצה הזקן הרים את מבטו אל הקהל ושאל: 'איזו אמת גדולה יכולים אנו ללמוד מניסוי זה?' בחושבו על נושא ההרצאה, השיב אחד הנועזים והזריזים שבין מאזיניו: 'אנו למדים שככל שנראה לנו שהיומן שלנו גדוש ומלא התחייבויות, אם באמת מתאמצים תמיד ניתן להוסיף עוד משימות ומטלות.'

'לא', השיב המרצה הזקן. 'לא זה. האמת הגדולה שמוכיח לנו הניסוי היא זו: אם לא מכניסים למיכל קודם כל את האבנים הגדולות, לעולם לא נוכל להכניס אותן אחר כך.'

דממה עמוקה השתררה באולם, כאשר כל אחד מנסה לתפוס את מלוא המשמעות של דברי המרצה.

הזקן התבונן בשומעיו ואמר: 'מהן האבנים הגדולות בחייכם? בריאותכם? המשפחה? ידידיכם? הגשמת חלומותיכם? לעשות מה שאתם באמת אוהבים? להילחם למען מטרה נעלה? להינפש? לקחת זמן לעצמכם? למכור פרופיל?'

'מה שחייבים לזכור הוא, שחשוב ביותר להכניס קודם כל את האבנים הגדולות בחיינו, כי אם לא נעשה זאת, אנו עלולים לפספס את החיים. אם ניתן עדיפות לדברים הקטנים (החצץ, החול) יתמלאו החיים בדברים הקטנים, ולא יישאר די מהזמן היקר שלנו כדי להשיג את הדברים החשובים באמת בחיים. משום כך, אל תשכחו לשאול את עצמכם את השאלה: מהן האבנים הגדולות בחיי? וכאשר תזהו אותן, הכניסו אותן ראשונות למיכל החיים שלכם.'

בתנועת יד ידידותית בירך המרצה את מאזיניו ויצא באיטיות מן האולם.